

BENITO BOULLOSA

A LOITA DE VILABOA É PACÍFICA E IMAXINATIVA

O domingo 2 de maio visitamos Vilaboa para falar con Benito Boullosa, membro da Coordinadora pola defensa das parroquias de Bértola e Figueirido. Dous anos e medio despois do comezo deste conflito, reunense en asemblea máis de dúas centas persoas, nesta ocasión un acto informativo rutinario, pois non hai nada relevante que tratar. Nos momentos álxidos acuden á asemblea máis de medio milleiro. Hoxe seguen mantendo varias reunións semanais, sexan da coordinadora ou da asemblea veciñal, coa esperanza posta nas próximas eleccións municipais. A loita non só serviu para paralisar o proxecto da empacadora e conservar o val do río Tomeza, senon que mellorou a coesión social e a as relacións entre veciños/as que antes non se coñecían. Velá a parte boa desta historia, afirma Boullosa.

Cómo está o proxecto da estación de transferencia de SOGAMA?

Despois de que o alcalde afirmara que nunca se faría nada pola forza, no pleno do día 27 de xaneiro de 1997 aprovouse construír a empacadora, en contra da maioría do pobo. Constituíu-se entón a Coordinadora pola defensa das parroquias de Bértola e Figueirido, e conseguimos que en todo este tempo non houbera actuación ningunha sobre os terreos, que seguen sendo dos veciños, non se iniciou ningunha expropiación. Agora temos as vistas postas nas eleccións porque temos garantido polos nosos avogados que, ao ser o polígono (no que vai a empacadora) competencia exclusivamente municipal, un novo goberno pode anular o proceso.

Cál é a razón da rotunda oposición veciñal?

Nun referendo, o noventa e nove por cento da xente dixo que non á empacadora, por considerar que era unha violación ao val do río Tomeza (ou Gafos). Son catro centos mil metros de expropiación, unha desviación do río ao longo de mil cincocentos metros e unha afección directa ao camiño portugués. Para uns, os terreos nunca serían valorados adecuadamente, ao tratar-se de zonas produtivas e mesmo solares; para outros, as persoas máis concienciadas, non queren ningunha actuación que non sexa de conservación ou de catalogación como área de interese natural, queren que

quede aí como está. Tamén temos evidencias de que na empacadora de Guixar había vertidos á ría, e comprobamos que hai vertidos desde os camiños.

Contra quen se dirixe a loita?

Para nós está moi clara a utilización política deste problema, xa que estando todos os veciños en contra non se quixo dar marcha atrás. Por tanto vai contra o PP. E por suposto tamén contra SOGAMA, porque unha vez metidos comezamos a coñecer a fondo os sistemas de tratamento do lixo, e damo-nos conta de que o camiño seguido por SOGAMA non é o máis adecuado. Cando fomos a Cerceda vimos o que supuña alí o vertedeiro. Denunciamos á SOGAMA en Bruxelas; fumos alá dezanove veciños/as a presentar un proxecto elaborado polos nosos técnicos. Isto contribuíu a retrasar o tema aquí e a que o proxecto de SOGAMA tivera que cambiar xa por dúas ou tres veces. En algo melloraron-no, pero esa mellora segue sendo dependente da incineración.

Con qué aliados contades?

Unha das claves foi o apoio que se recolleu en Pontevedra, por parte de colectivos veciñais, de defensa da ría, ecoloxistas, e tamén dos partidos da oposición. Os criterios dalgún destes últimos a nivel de Galiza non foron moi claros, pero si no que respecta a nós, tanto en Pontevedra como en Vilaboa.

Trata-se dunha loita rotunda pero pacífica?

Un dos problemas co que nos enfrentamos é coa imaxe que se dá de

nós fora aquí, a nivel de Galiza. A TVG nunca nos sacou nada, agás resaltar aqueles actos nos que houbo elementos puntuais de violencia que nós mesmos rexeitamos e denunciados, pero pretendían dar a imaxe de que eramos uns energúmenos e uns selvaxes. A realidade é a contraria, a nosa loita foi sempre pacífica, menos forte que a de Vigo, e tratando de ser orixinais, sempre sen violencia. A proba disto é o apoio que recibimos de Pontevedra.

A forte represión policial non merrou as vosas forzas?

Ao comezo empregaron mil armas represivas, para tratar de dividir á xente: a uns detiñan-nos, a outros non, a uns multaban-nos, a outros non. Como non o conseguían pasaron a medidas máis contundentes, con cargas policiais en actos como o da cabalgata de reis, ou unha manifestación nun acto de Fraga, con dúas mulleres lesionadas. Tiveron o pobo cheo de policía secreta, coches que te vixian... Agora vai decaendo algo esa persecución policial.

Que máis resaltarias?

O funcionamento asembleario. Temos tres filtros para as decisións, o primeiro nunha reunión dos dezaoitos membros da coordinadora, a continuación unha reunión de todas as persoas implicadas máis directamente, e por último a decisión final sempre se toma en asembleas nas que participa todo o pobo, unhas dúascentas ou cincocentas persoas, dependendo do momento que sexa e do que esté a ocorrer. Ninguén mangonea este movemento polo seu interese particular.

